

יחי המלך

קונטראס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מלובאנוויש

גליון א'תקנא
ערב שבת קודש פ' תשא, כ"א אדר א'
ה'תשפ"ד

יוצא לאור עלי-ידי

תלמידי הקבוצה, "חילוי בית דוד" - בית משיח 577

מסגרת אגודות חסידי חב"ד בא"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וככ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהירה יגלה אכ"י

לזכות

הרה"ת ר' אהרון ואלף שיחי בן מרת דינה ריזעל ע"ה ציקמאן
לרגל יום ההולדת שלו לאוישט, ביום כ"ז אדר ראשון
לאירועים ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ד
*

נדפס ע"י זוגתו
מרת פולינה תהיה
ומשפחתם שייחיו ציקמאן

נדפס לעילו נשמט

ר' אפרים יונה ביר אויר אהרן יואל זיל זיסק

ולע"ג מorth חי' רחל בת ר' פנחס זילג זיל

ולע"ג מאיר ביר צבי עיה ולע"ג ר' פנחס זילג ביר יצחק עיה

"יהקיצו ורנו שוכני עיר" וهم בתוכם, ולחوت כל משפחותיהם שייחו — לשפע ברכות עד בל דן

ג'ג

דבר מלכות

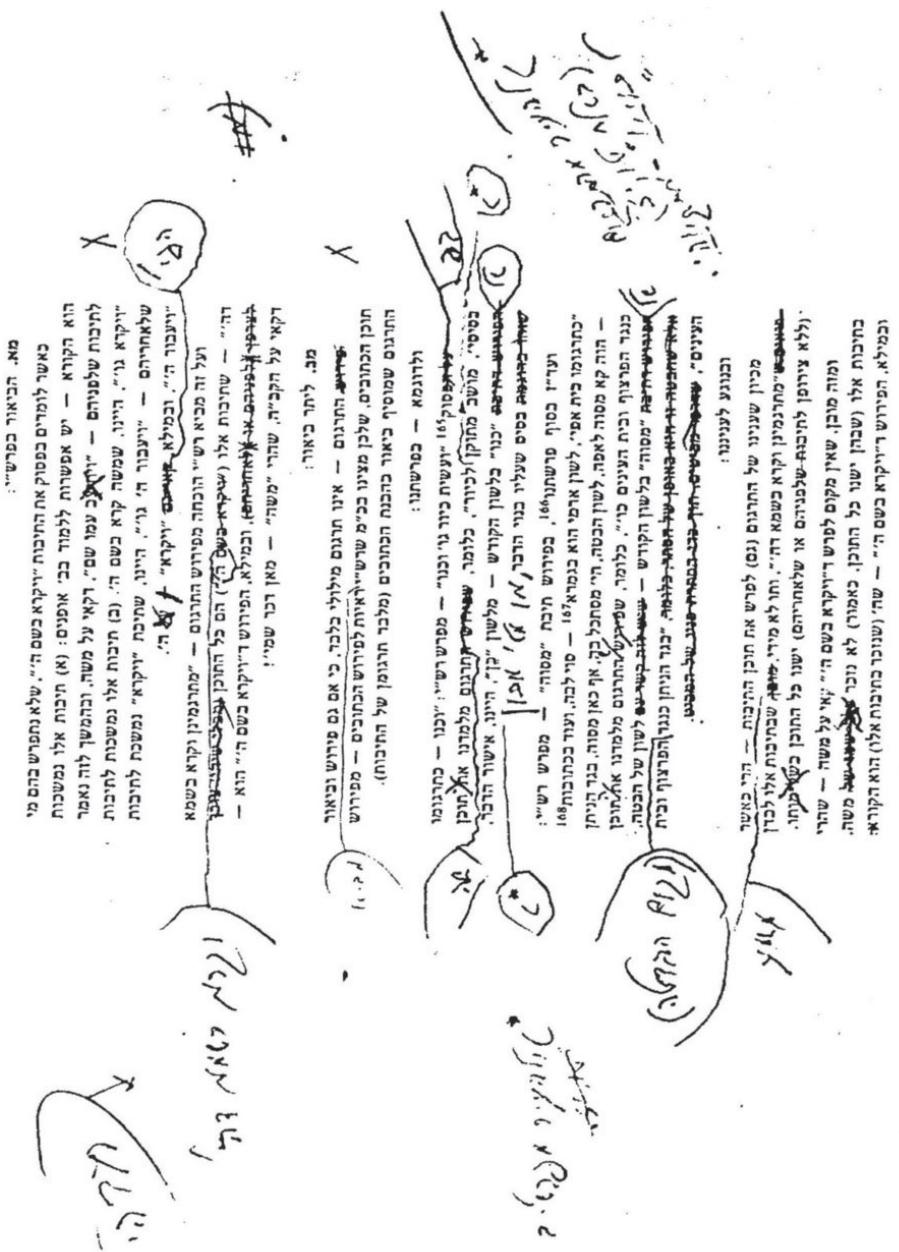
ההדגשה בדורנו היא על הבאת הגואלה בפועל / משיחות ש"פ חטא החשנו"ב

זמן הגאולה

אך משה רביינו איז אפשר לرمות / פרשת השבוע באור הגואלה

כתב יד קודש

"וַיָּקֹרֶא בְשָׁם ה'" / מענה והגנת כ"ק אד"ש מה' מ על שיחח ש"פ חטא החשם"ה

ההדגשה בדורנו היא על הבאת הנאולה כפועל

ليهודי ניתן הכה לפועל את כל העניינים כולם - מתחלהם ועד סוכם וכל מה שבינתיים, מ"אל"ף עד תי"ו" ● עאכו"כ בדורנו זה - הדור האחרון בגלות והדור הראשון דהנאולה - הרי עצת ההדגשה בעיקר ולכל בראש על סיום ושלימות וגמר העבודה - להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש! ● אפילו בעומק הגלות - מאיר בכל התוקף והגילוי הכתיר דקרני ההוד בכני". זה נמצא בגלוי יותר ב"מן מלכי רבן", ה"שפוטיר" ו"יעציר" בכל דור ודור, עד לדורנו זה, החל מכ"ק מוח'ח אדמור נשיא דורנו, הכנה לאושיבת שופטיר כבראונה ויועציר כבתחלה", וכראשם - מלך המשיח, "וירם קרן משיחו" ● משיחות לילות ג', ד', ה', ועש"ק ויום שבת קודש פרשת כי תשא, י"ד-י"ח אדר ראשון ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית

ולזה צירפנו שלשה צילומים נדירים ומרטיטים (מוקטנים) מההתWOODות האחורה שהוגהה (לעת-עתה) על-ידי כ"ק אדמור מלך המשיח שליט"א ויל' בקונטרס בפ"ע, אשר נחשפו לראשונה בקונטרסים "ichi המלך" שנג, תד-תנד

כולם - מתחלהם ועד סוףם וכל מה שבינתיים, מ"אל"ף עד תי"ו", ובכללות - כפי שנחלקים בשלושת האותיות הראשונות, אל"ף ב"ית גימ"ל".

החל כפי של ג' עניינים אלו נמצאים בעבודתו בכל יום ויום:

מיד כשניעור משנתו - כשנעשה בר' חדש² הוא אומר "מודה אני לפני כו"

(2) ש"ע אדה"ז או"ח רס"ד. ס"ז.

א. [...] מג' עניינים אלו בפ' תשיא ישנו לימוד בעבודת האדם בכל הזמנים, כאמור שנחלקים בשלשנות שקוראיו אותה פעם לעיל, שבחיותה פרשה שקוראיו כל השנה כולה, אחת בשנה, ישנו מזהylimוד לכל השנה כולה, ועאכו"כ בעמדנו בשבת פ' תשא עצמוני ושקוראיין - וצריך לחיות עמו - כל הפרשה:

לייהודי ניתן הכה לפועל את כל העניינים

(*) הובאו ונتابקו לפני זה בהשחה ס"ז (התוועדיות תשנ"ב ח"ב ע' 346 ואילך).

(1) כתורת אדמור' חזקן הידועה - ה"היום יומ" ב' חשות. ובכ"מ.

התרגום (לא רק לתרגם את התיבות, אלא גם) לבאר את תוכן הכתובים [ולדוגמא בפרשנו: בענין "כior וכנו" ובענין "מסוה"] – שמצוון, שתיבות אלו הם כל התוכן (ו"משה מאן דברשמי"), ובמילא, הפירוש דתיבות אלו הוא – דקאי על הקב"ה.

וההכרח **דרשי' דבפש"מ צ"ל** פירוש זה ממש"ג **לפנ"ז**: **אני אעביד גו'** "וקראתי בשם ה' לפניך", וא"כ פשוט יותר שם"ש ז"ו ז"ק ראה בשם ה" – קאי ג' כ' על הקב"ה (ולא שניתסוף עוד ענין (קריאת משה) ובפרט שכאן **אותו ה'** דלעיל **בלבד** ז"ו ז"ק ראה" במקום ז"ו ז"ק ראה".

לאחמן' מחק הרבי את א' ו-ב' וכותב בסוף: **כ' אמרתיכי בפי** [?] חסר: מ"ל להכריה כן (כ' גם עפ"ז ניט גלאטקייט: ויקרא בשם הו' – מיותר).

פענוח הצלום שבעמוד 15:

כאשר לומדים בפסקוק את התיבות "ז"ק ראה בשם ה'", שלא נתרפרש בהם מי הוא הקורא – יש אפשרות למלוד בב' אופנים: (א) תיבות אלו נמשכות לתיבות שלפנייהם – "עמוי שם", דהיינו על משה, ובהמשך לזה נאמר "ז"ק ראה גו'", הינו, שימוש קרא בשם ה'. (ב) תיבות אלו נמשכות לתיבות שלאחריהם – "ז"ק ראה ה' גו'", הינו, שתיבת "ז"ק ראה" נמשכת לתיבות "ז"ק ראה ה'", ובמילא הפי' – ויקרא ה'.

ועל זה מביא רשי' הוכחה מפירוש התרגום – "מתרגמינן וקרא בשם דה" – שתיבות אלו ז"ק ראה בשמא דה" – בקשר לתיקון זה כתוב כ"ק א"ד"ש מה"מ: **מה באילן**] הם כל התוכן, ובמילא, הפירוש ד"ז קרא בשם ה' הוא – דקאי על הקב"ה, שהרי "משה" – מאן דברשמי!

מב. ליתר ביאור:

התרגום – איןנו תרגום מילולי בלבד, כי אם גם פירוש וbijor תוכן הכתובים, שכן מצינו בכל' מדרשי' מביא ראיות לפירוש הכתובים – מפירוש התרגום שמוסיף bijor בהבנת הכתובים (מלבד תרגומן של התיבות).

ולדוגמא – בפרשנו:

בפסקוק "ז"ק ראה גו' וכנו" – מפרש רשי': "ז"ק ראה – כתרגום בסיסי, מושב מתוקן* לכיר", ככלומר, שהתרגומים מלמדנו את התוכן של "ז"ק ראה" בלשון הקודש – מלשון "קן", הינו, אישור הדבר, בסיס שעליו בניו הדבר, או מלשון מכון*.

ועד"ז בסוף פרשנו, בפירוש תיבת "מסוה" – מפרש רשי': "כתרגומו בית אפי", לשון ארמי הוא בגמרא – סוי להבה, ועוד בכתובות – הוה קא מסוה לאפה, לשון הבטה, הי' מסתכל בה, אף כאן מסוה, בגד הנitinן נגיד הפרצוף ובית העינים כו", ככלומר, שהתרגומים מלמדנו את התוכן של "מסוה" בלשון הקודש – לשון של הבטה, "בגד הנitinן נגיד (מקioms הבהיר) הפרצוף ובית העינים".

(*) להעיר מתרגם (בשלה טו, יז) ל"כוננו" –atakona.

(*) ולהעיר מפרש"י בשלה שם.

הרה"ח ר' משה נחום בהורה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדרנ

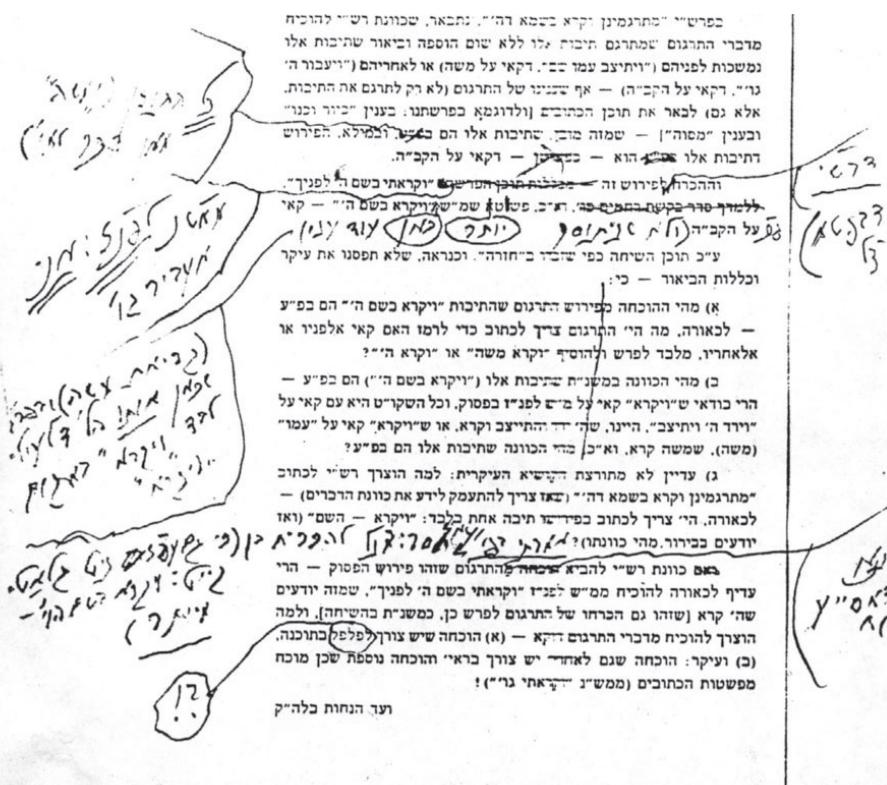
נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסט, היתשע"א

יה"ר שתיקף ומיד יקיים היור "הקיים ורנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יְוִיקָרָא בְּשֵׁם ה' "

בקשר עם פ' השבע, מובאים בזה ב' צילומים (МОКטנים) מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המנחים על شيיחת ש"פ תשא ה'תשמ"ה, ומהגנת הרבי על קטע השichaה המודובר בשאלה (הקטע הוכנס לרבי כפי הנראה יחד עם השאלה)

נדפסה בהתוועדיות תשמ"ה ח"ג ע' 1498 ואילך)

פענוח הצלומים (הכתיה'ק בא בהdagsha):

בפרש"י מתרגםין וקרא בשם דה", נתבאר, שכונת רשי להוכיח בדברי התרגומים שמתרגם תיבות אלו ללא שום הוספה וביאור שתיבות אלו המשוכות לפניהם ("ויתיצב עמו שם", דקאי על משה) או לאחריהם ("ויעבור ה' גו'", דקאי על הקב"ה) – אף שענינו של

ציטלים נדייר מהגהת כ"ק אדר"ש מה"מ על קטע משינה זו (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 423)

בבש"ד. משיחות לילות ג', ד', ה' וע"ק ויום שבת קודש פרשת כי תשא,

ב"

א. אין פרשת כי תשא געפנטס מען אָדָר חידושים:
 אין דער פרשה רעדזן זיך וועגן ענינים מון הקצה אל הקצה - די לוחות הראשונות¹, חטא העגל
 ושבירת הלוחות², דער תיקון וכפרה על החטא דורך תפלה משה³, ראיית משה כבודו של הקב"ה,
 ייג' מדות הרחמנויות⁴, נתינת לוחות הארוןנות⁵, בי' דען סיום וועגן קרון עור פני משה⁶. וכן אע"פ
 או' די ענינים זייןגען מאורעות ועלכע האבן פאסירט אין איין המשדר, או' נסוף אויף: זוואס דעם⁷
 מ' דארף פארשטיין פארוואס די תורה (מלשון הוראה⁸) דערציזילט אונז מיט אין אריכות וועגן די
 ענינים בלתי רצויים (דעלמאורה): מאיד דוחה הוּא, און אפילו⁹ בגנות בהמה טמאה לא דייבר הכתוב¹⁰):
 זיינגען זיי באונדערען ענינים לגמרי מן הקצה אל הקצה, מיט אַדְּרִיךְ העדר בעניהם:

שהחזרת بي נשמתי³.

האל"ג – היסוד והתחלת – של עבודתו של יהודי הוא: הביטול וההודאה להקב"ה (האל"ג ד'אנגי').

עד שכל מציאותו, האל"ך ד'אנגי" – "מודה
לפניך", שכן ה"אנגי" של יהודי (גם כפי
שנמצא למטה) הוא דבר אחד עם ה"אנגי"
ד'אנגי" של מעלה (ישראל וקוב"ה כולא חד⁴)
– וכברום בחרותאות א' יוז"ד (יהודי) למטה
ויז"ד (הקב"ה) למעלה וקונח המחברם⁵. וכיודע
שפישיותו של היהודי היא דבר אחד עם
פשיות העצמות⁶. וענין הפישיות בא לידי
ביטוי בಗלוּי באמירת "מודה אָנַי" (ענין
ההודאה, למעלה מכל עניין השמות)⁷. שלכן
מנוהג ישראלי שכל בְּנֵי – אפילו ילדים קטנים
וקטוני קטנים – אומרים "מודה אָנַי".

יתירה מזו: איפילו תיבת "מודה" טפלה בטליה אל (האל"ף של) "אני", שכן העיקד אזן (לכארורה) הוא תיבת "אני" – כי מיד ישנו יעור משנותיו ישו לכל בראש מציאותו של אדם (עם רם"ח אברים וSSH ה' גדים), ורק לאחר מכן הוא (ה"אני") עושה פעולה, החל מהאמירה והפעולה ד"מודה . . . לפוניך."
اعופ"כ אומרים "מודה אני" ולא "אני מודה" – כי עד כדי כך ה"אני" של היהודי קשור עם הקב"ה, שהוגם שבעזון קודמת מציאות ה"אני", עופ"כ ה"אני" תיכף במצב הדוחה לפניו.
ולאחריו זה באים ברכות השור ותפלת שחירות, ומביבהן"ס לבייהם"⁸ – כללוות אלה⁹ דעבותדי היום.
לאח"ז בא הבית בעבודתו היומיית של היהודי – יצא אדם לעמלו ולעבדתו עדי לרוב⁹, הוא יוצא (מביההן"ס וביחמ"ד) לעולם הבביה"ת ד"ברא גו"ו לעשות את העבודה ממשך כל היום כולם, "הנגה בהן מנהג גרב ארץ¹⁰. התלבשותו והתחטסקותו בענייני

ראה סוף ברכות ונזוד.

תהלים קד, כג.)

ברכות לה, ב.

ראה זה געג, א. (4)

א'

6) ראה כתר שם טוב הוספות סקנ"ז.

7) ראה קונטרס הנ"ל סי"א.

האחרונות, יחד עם קרני החוד. ועאכו"כ כשנמצאים בשיטת שקרואין את כל הפרשה ד"כ תsha את ראש בני ישראל" (תשא - משה רבינו) – שנוסף לכך שבנ"י הם ראש בכלל, נעשה גם – בכחו של משה רבינו – הנישיאת ראש דבנ"י, שהזנו את הכה לאח"ז לפועל את תוכן המשך הפרשה – העניין דאל"ף (לחות הראשונות), העניין דברית – העבודה בעולם, עד אפילו במצוות תחתון למטה מה ממנה, ולהפכו ולהעלותו להדרגה דלותות האחרונות, עם קבל, עד שע"י העבודה בעולם הוא פועל גם בהיותו בעולם יכול לקבל זאת.

יתירה מזו: נוסף לכך שכילוי היהודי מקבל את הגילוי דקרני החוד, נפעל העניין דקרני החוד בייהודי עצמו¹⁵ – מצד בח"י משה שבקרו: אדמור"ר חזקן מבאר בתניא¹⁶ במאחזר¹⁷עה¹⁸ "ועתה ישראל מה ה' אלקיך", "אטו מעמך כי אם ליראה את ה' אלקיך", "אטו ריאה מילתא זוטרטא היא אין לבני משה מילתא זוטרטא היא" – שמצד בח"י משה שבכל אחד "יראה מילתא זוטרטא" אצל.

לפי"ז צריך להבין לאידך גיסא: איך מתאים לומר שאצל משה (ומשה שבכל א') ישנו עניין ד"זוטרטא" (קטנות?) ויש לומר, שבמשה גופא ישנים כמו וכמה דרגות: רגלו של משה, גופו של משה, עד בראשו וכתרו של משה. ובנוגע ליראה תהא¹⁹, הקשור עם רגלו של משה (עד

העולם באופן דמשאו ומתחנו באמונה²⁰. לאח"ז, בסיום וחותם היום בא הגימ"ל – גמר ושלימות עבודה היום, כشعושה חשבונו הנפש וסך-הכל לכל עניינו ומעשו במשך היום, ובכללות – הוא עוזה זאת בתפלת ערבית, עד לסויומה – "אך צדיקים יודו לשמד גו"²¹, הוודה לה' (כמו "מודה אני" בבוקר), אבל בתורה גמר ושלימות העבודה, עד – קריית שם שעל המטה, ומוסר עצמו למגררי להקב"ה – "בידך אפקיד רוחה"²².

ועוד"ז ישנים ג' עניינים אלו בכללות עבדותנו של היהודי במשך ימי חייו – לאריכות ימים ושנים טובות – תחלת העבודה, אמצע העבודה, עד סיום ושלימות העבודה. ועאכו"כ בדורנו זה – הדור האחרון בಗלות והדור הראשון דהגאולה – לאחר שישנו כבר הריבוי הכי גדול ד"מעשינו ועובדתינו" דבנ"י במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, וכעת סיימו גם את הבירורים האחרונים – הרויicut הגדשה בעירק ולכל בראש על סיום ושלימות גמור העבודה – להביא את הגימ"ל דגואלה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ב. והכח לכך שכילוי היהודי יכול לפעול את כל העניינים (מתהלהם ועד סופם) בא מהאל"ף הראשון – שה"אני" של כל היהודי קשור ודבר אחד עם "אנכי" שלמעלה, עד שאפילו כפי שהיהודים יordan במלטה בעולם – הרויicut, הרראש וראשתית לכל הבריאה כולה. ויש לומר שהכח לגלות זאת בכל היהודי בא ממש ריבינו, ועד"ז אופטפטואת דמשה שבכל דור²³, ובדורנו זה – כ"ק מו"ח אדמור"ר נשיא דורנו, שעל-ידי נפעלים כל הג' עניינים דלוטות הראשונות, שבירת הלוחות ולוחות

(15) ראה איכ"ר פ"ב, כי עשר קרנות הן כ"י קרנו של משה דכתיב כי עור פניו כו', ומולן היה נתנות ברשות של ישראל וכיון שהטאנו ייטלו מהן כו', וכשיישראל יושין תושבה הקב"ה מחזירן למקוםם.

(16) רפמ"ב.

(17) ברכות לג. ב.

(18) יעקב י. ב.

(19) ראה תניא שם.

(11) ראה שבת לא, א.
(12) תהילים קמ. יד.
(13) שם לא, ו.
(14) זה"ג רעג, א. תקו"ז תש"ט. וראה תניא פמ"ד.

אמר גם "ונחנו מה"²⁴, והוא לא אמר זאת בשלב העיתונים אלא מצד האמת, שהי' עניין כמבואר²⁵ שפתוי יאמין לכל דבר²⁶ – זה משה, אף שע"ז יקרו לו פתי, כմבוואר ולכן דוקא משה רבינו²⁷ כי יכול לפעול אצל בנ"י שתורים קרנמ"ע"י הצדקה, כי עניין הצדקה הוא גם עבידתו שזכה אליו פטור בחוב ע"י נתינתו ואינו חייב מואמה למקבל הצדקה, גם לא בגין שהמקבלצדקה עביד ניחאה לנפשי²⁸ (נעשה לו נח"ר) עד מקבל מתנה, שהריה המקובל הוא זהה של"לית לי מגומי כלום", ובכ"ז כאשר נקלט אצל הנותן שעליו לתת הצדקה [בביטול ולא בשלב עביד ניחאה לנפשי"] ושהזהו "כופר נפשו", הרי ע"ז "תרום קrho".

ולכן צריכים לדעת ששוקעים "ראשו ורוכבו" בבעז, ואפי' מעל לראש, ודוקא ע"י הצדקה אפשר לצאת מהבוץ (כ"ל).

עליו לדעת שאת משה אי אפשר לרמות

ולכן באמירקה העבודה היא בנתינת צדקה, הגם שלכלאורה צ"ל "בזיעת אפיק תאכל לחם", אעפ"כ ישנה היכולת לתת צדקה ובהרחה, והבחירה שלו בזוה היא האם למתת צדקה בלי להנות מכך שע"י צדקה כזו נבעל ה"תרום קרנמ'", או להנות מנתינת הצדקה שאז אין זה כמ"ש לעיל. ועליו לדעת שהוא אינו יכול לרמות את ה"פתוי יאמין" זה משה, עאכו"כ הקב"ה, עאכו"כ שלא יוכל לשנות את המצואות²⁹.
ואעפ"כ שMOVARD³⁰ בעניין כי לא ידח ממנו ידח³¹, שתורת משה והקב"ה פוסקים שבין אם הוא רוצה ובין אם לא איזו סוף-כל-סוף" לא ידח ממנו נדח" – אעפ"כ הרביים רוצחים שי"ה בפועל של הרחבה ובדרכי נועם, וע"י הצדקה גורמים שיפעל גואלת צאן מרעיתו ויהי "תרום קרן ישראל".

(משיחת ש"פ תשא ה'תשכ"ה – בלתי מוגה)

(33) בשלח ט, ז-ח.

(34) סה"מ עטר"ת ע' מס' סה"מ קונטראסים ח"א נג, כתבת בתקילתו המניה "באמצע השיחה אמר", אך לפי תוכנו נראה שישיק לכך. המול'.

(35) ראה שמור רפ"ג. סה"מ מלוקט ח"א ע' טנו.

(36) משלי יד, טו.

(37) ראה גם לקו"ש ח"ו ע' 6.

(38) ראה גיטין ג. ב. ב"מ ט, א.

(39) קטע זה מופיע בהנחה בסוף השיחה, וככתוב

הע' 19-20.

(40) ראה לקו"ש ח"ז ע' 102 ובהנסמן שם בשווה"ג.

(41) ע"פ שמואל ב' יד, יד.

モקדש לעליי נשמת

ר' יהודה בר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כי' אלול

ולע"ג זוגתו טרננה גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקיים העוד "הקייצו ונרנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאותה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – בלהט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחוי

גם את הדורות העתידיים להיות¹⁷, שכן שאל משה: "במה תרום קרון יישראל", כמובן, הגם שהי' כבר הענין ד"סלהחתי" (על חטא העגל)⁸, מכל-מקום הרוי זה עדין לא העניין ד"תרום קרון"⁹, "לשאת ראשם בהגבהתה"¹⁸.

טווען משה רבינו: רבונו של עולם, אם אתה ובונו של עולם איזו "במה תרום קרון יישראל"? – הרוי כאשר צרכיכם לлечט לאرض ישראל הם אינם רוצחים לכלת; והוא טוען שטוב לו כאן ומדוע עלייו לлечט, להזיע ולהתהייגע ("זיך מוטשען") כדי ש"בזיעת אפק תאכל לחם"¹⁹? כאן טוב לו, יורד לו מן מהשימים, הוא צדיק וביכולתו לשבת וללמוד...

וממשיק לטעון: האם בשבייל זה "נתואה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים"²⁰? – כדי שייהיו בברוקלין, גן-עדן בעווה²¹, ויחשבו על הזקן שיהיא מסורך ושהעניבה תהא במקומה?! ומה שדורשים הפצת המעניות חוות – ע"כ הוא אומר שהרבבה שלוחים למקום, והכוונה העליונה תסתמלא ע"י שני (וכהסיפור שספר בתהווועדות הקודמת²²).

כמה טוב הי' אם לבו הי' מתכווץ ("זוען עס וואלט געקרענטט") כשנזכר – אמונה מתווך הרחבה – על געוועל וביעשענוקאוויטש²³, אשר שם לא הי' שיק כל להתייפות ("פוצען זיך"), ותומרת זה הוא יושב באמריקה ושקוע ("פארקאקט") בראשו בה"תאכל לחם", לא רק "גייגע כפיך כי תאכל"²⁴.

וזו הייתה טענותם של בני ישראל בדבר: מדוע צרכיכם להכנס לארץ ישראל, הרי כאן במדבר יש מן ועמדו הענן ולשם מה עליינו להכנס לא"י שבה "בזיעת אפק תאכל לחם"? וא"כ נותרה השאלה "במה תרום קרון יישראל"?

צריכים לדעת ש��ועים "ראשו ורוכו" בבעז

ד. על-כך עונה הקב"ה "בכי תשא" – דוקא משה "תשא", ע"י הצדקה: מבואר בחסידות²⁴ שמשה הוא תכלית הביטול²⁵, ביטול במציאות²⁶, הרי דוקא הוא הוא תכלית החכמה²⁷ וחכמה דעתילות²⁸, ולמרות כל זאת הי'²⁹ "ענינו מכל האדים אשר על פני האדמה"³⁰, גם מעכו"ם, וכמבואר בלקו"ת³¹ שאף שימושה אמר "ונפלינו אני ועמך"³² מכל-מקום

(22) = שמות של עיריות ברוסיה.

(17) ראה פרש"י ברכה לד, ב"ה עד הימ' האחרון.

(23) תhalimim kca, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 62. שם ע' 188. ואילך.

(24) לכו"ת נצבים מט. ב.

(25) ראה לקו"ת מוטות פב, א.

(26) ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 10 ובהננסן שם.

(27) ראה ויק"ר פ"א, טו: אביה החכמה.

(28) ראה לקו"ש ח"ז ע' 4 הע' 28.

(29) ראה לקו"ש שם ע' 7 ובהע' 55.

(30) בהעלותך יב, ג.

(31) ראה מוטות פב, א. תרו"א ואראנו, א. ובכ"מ.

(32) פרשנותנו לג, טז.

(18) פרש"י – הובא בתחלת השיחה.

(19) בראשית ג, יט.

(20) תנומא נשא טו, ועוד. תנייא רפל"ז. ובכ"מ.

(21) שיחת י"ד שבט תשכ"ה ס"ו (שיחות בתו"ת תשכ"ה ח"א ע' 306 – בשם המשגיח בתו"ת בלייאבווטש ר' מכיאל בלינער): על "ישוב'נים" שהתגورو לבדם במושבות דוחוקים והיו שוכנים מלמד למד את ילדיהם. מלמד זה ה' קורא עבורים גם את הדורו מאחר ולא ידען קראו וכותבו, בעת שקרוא בפני אחד האיכרים מכבב המספר לו על מות אביו, התעלף האיכר ואילו המלמד נתnar בשעה' (למרות שהוא קרא את המכתב), והסבירה לכך כי הרגש שהנפטר הואABA של השני ולאABA שלו.

צלום נדר נוסף מהגהה כ"ק א"ד"ש מה"מ על קטע משינה זו (סה"ש ח"ב ע' 434) בו הוסיף תיבת "כלל", מחק תיבת "אלין" והציג תיבת "ברש"

דער הסתר המנה אויז אבער ניט בנוגע צו אידן מצד עצם – ווארום פונס בפונס דיבר ה' עמקט¹¹ (בלי הסטר). און דעריבער, בשעת משה "דיבר אל בני ישראל את אשר יצוה"¹² האט ער ארAfגנונמען די מסוה זוראו בנ"י את פני משה כי קרון עור פנוי משה¹³. און נאר בשעת משה און אידן האבן א שיכות מיט ענני העולם (בכדי אויפטאן דארט דעם בירור בדרך התלבשות) – דעמלט זוהшиб משה את המסוה¹⁴, בכדי או דו וועלט זאל קעגען אויפגעמען דעם גילוי און ניט נתבטל ווערטן מציאותה. דאס הייסט, או אוד די מסוה איזו כוונתה – ניט העלט אלין, נאר בכדי או דער גילי זאל קעגען נתקבל ווערטן אין עולם.

און דורך דער עבדה פון אידן אין איריך וויא איד געפינט זיך אין וועלט זאל ער קעגען אויפגעמען דעם גילוי פון קרון עור פנוי, ווי עס ווועט זיין בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה (גימיל) – זולא יכנפ' עוד מורייך והו עיניך רוואות את מורייך¹⁵ באידן אויך ווי זיין געפינגען זיך און האבן צואנן מיט וועלט, בי או עדז' זאל אויך זיין אין דער וועלט אלין – זונגלה כבוד ה' וראו כל ברש ייחדי¹⁶, און מקיר תזוק¹⁷, דער גילוי פון כה הפוועל בנפעל.

"דגלי העם אשר אנכי בקרבו"²⁰, נאמר הלשון "AMILITA ZOTDITA". אבל לעלה מזה ישנים במשה ענינים שהם בדרגת בינוי, עד בדרגת רבתיה, דרגת הראש ולעלה מזה – כתור שלמעלה מהראש, שזהו העניין דקרני ההוד של משה – דרגת הכתור²¹, כתור מלכות, כדיוע²². ועד"ז מובן ג"כ בנוגע לבחוי' משה שבכל ישראל – שמצוד זה יהודי כולל בתוכו כל הדרגות, מ"זוטרטא", "בינוי", עד "רבתי" עד לעניין הכתור (קרני ההוד). והחידוש בדבר הוא²³ – שעניין הכתור (עמיית) לא שיך בלעו"ז ונינתן דוקא לייהודי (שכן הם "בני מלכים"²⁴ ויתירה מזו – "מלכים"²⁵), שבכל הזמןם ובכל המcents – אפילו בזמן ומצב הgalot – יש לייהודי את הכתור מלכות דקרני ההוד.

ובכחות הנפש – כתור קאי על כת הרצון עד למסירת נפש²⁶. שהרצין לה' של יהודי נמצא בתוקף בכל הזמנים, שلنין ה' ויש לתמיד לבני' הכה לעמוד בಗלות – כי אפילו שרצינו בעניני קדושה ותומ"ץ לא ניכר – גם איז רצונו האמתי הוא לקיים את רצון ה', כפס"ד הרמב"ם הידוע²⁷.

(20) בהעלותך יא, כא.

(21) (ד"ניעז סופן י"ש לבאר הקשר ותחלתן בסופן): ע"י "תשא" את ראש בני ישראל" (ע"י משה רבינו) נעשית התחנשאות והעליל' לדרגת הכתור שלמעלה מן הראש. ושלימונות יילוי זה הוא בקרני ההור של משה (בסוף הפרשה), ומפני זה בבחוי' משה שכבל א' מישראל.

(22) ראה תנומא ישן בהעלותך טו (תורה שלימה פרשנותנו אותן לר'ג). וראה פרש"י שבת פח, א (שקרני ההוד או מכודים שלקה משחה). ובכפער' עלה'ת כאן, שקרון עור פניו "הוא גדר מלוכה דז' עשה מלך וכתר מלכות".

המהו הכהנה לאדר שני – ו"מיסמרק גאולה לגאולה"³⁵, גאות פורים (באדר שני) לגאות פסח בחודש ניסן, חודש הגאולה – שתיקף ומיד ממש תבוא הגאולה האמיתית והשלימה, ובדרך מיליא היו חדש אדר שני וחודש ניסן חדש הגאולה, באופן ד"מיסמרק גאולה לגאולה".

ובפרט עי"ז שמוסיפים בקיים הוראת חז"ל³⁶ "משנכנס אדר מרבן בשמחה", ובפרט שנמצאים כבר כו"כ ימים לאחר הכניסה לחודש אדר ראשון, ולאחר פורים קטן, ושושן פורים קטן, מהוים הכהנה לפורים גדול ושושן פורים גדול – באופן ד"זה הקטן גדול יהי"³⁷, ולא רק "יהי" לשון עתיד, אלא "היה" לשון עבר והוה, עי"ז שחגגו את פורים קטן ושושן פורים קטן בשמחה גדולה, ומוסיף והולך ואור שמחה מיום ליום באופן ד"מעליון בקודש"³⁸, שאז ה"גדול יהיה" דפורים גדול ושושן פורים גדול יהיה עוד יותר, גדול לעללה מגודל³⁹.

(35) מגילה ו, ב.

(36) תענית כט, טע"א.

(37) נוסח סדר המילה.

(38) ברכות כח, א. ושות'.

(39) ויש לקשר מועדים אלו פורים קטן ושושן פורים קטן) עם המבואר לעיל בפרשת השבעה (כידוע שבכל המועדים של השנה יש שיקות לאוֹן הפרשיות שלחולות בהן – של"ה חלק תושב"כ ר'פ' וישראל א"ז): בימי הפורים "קיימו מה שקבעו כבר במת" (אסטר ט, צ). שבת פח, א) ע"י המשם של היהודים בזמנ ההוא (ראה קוטנרטס פורים קטן תשנ"ב) (התועדות תשנ"ב ח"ב ב"ב 332). ושות'"). עד המעלה של להחות האחרונות לגי לוחות הראשונות (והרי יום הקפורים, שבארץ ישראל למנות דינים ולסמן אותם, הר' אלו סמכים, ויש להן לדון דיני קנסות ושיש להן למסור לאחרים. וראה שיחת ש"פ בראשית הנ"ל), וזל' הרמב"ם: "יראן לי הדברים שאם הסכימו כל החכמים שבארץ ישראל למנות דינים ולסמן אותם, הר' אלו לאחרים". ובפרוש המשניות (סנהדרין פ"א מ"ג) מבאר, שגם לא תאמיר כן שאפשר לסמן גם הימים א' אפשר שומצאי ב"ד הגדול לעולם והקב"ה הבטיח שישבו שנאמר "ואשiba שופטיך כבראשונה ווועציך בתהלה".

ונפק הרא". ועפ"ז מובן המאחז"ל (מגילה ז, ב) "חייב אנייש לבסומי בפורה עד דלא דעת בין ארור המן לרבר מרדכי". ולכזרה – היתכן לו מון בענני קדשה שאא' פ' להבחן בין "ארור המן" ו"ברוך מרדכי"? ויש לומר הביאור בזוה (ע"פ המבואר לעיל בפנים

ולא מביעי בתחילת זמן הגלות, כשבועה הי' העניין ד"ותטור בימי רבי"²⁸, ובמשך זמן המשיכו לקדש ע"פ הראי²⁹, אלא גם לאחריו זה³⁰ – אפילו בעומק הגלות – מair בכל התוקף והגilio הכתור דקרני ההוד בבנ"י".

וזה נמצא בגליו יותר ב"מאן מלכי רבנן"³¹, וזה שופטיך" ו"וועציך" בכל דור ודור, עד לדורנו זה, החל מכ"ק מוח"ד אדמור"ד נשיא דורנו, כהכנה ל"ואשiba שופטיך כבראשונה ויוציאך בתהלה"³², ובראשם – מלך המשיח, יירם קרן משיחו³³, והוא ייחיזר מלכות בית דוד ליוונה ולמלשתה הראשונה ובוניה המקדש ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מוקדם, מקריבין קרבותנות וכו"³⁴.

ג. ויהי רצון, שבעםנו בחודש אדר-ראשון,

(28) רות ב, יד. שבת קי, ב.

(29) ראה רמב"ם הל' קודה"ח פ"ה ה"ג.

(30) ולהעיר שב"ד סמוך אפשר לקדש ע"פ הראי (אם לאחרי החורבן) (ראה רמב"ן בסהמץ"מ ע"ז קנא). וראה מג"א שם בסופו. כמו שהי' לנראה ב"ד של הרוי" (אשר בארכונה של עיר"ה סיט' וילך וש"פ' בראשית התועודות ב') תשמ"ה סל"ח וילך (התועודות תש"מ ח"ד ע' 2683 ואילך. תשמ"ה ח"א ע' 466 ואילך). ודיועה שיטת הב"י בדבורי הרמב"ם הל' סנהדרין פ"ד ה"א) בוגוע לסמיכה במנין הזה, ועד שהב"י קיבל סמייה מהררי"י יי' רב (ראה קונטרוס הסמייה שבוסף ש"ת מהרבב"ח. תוש' ח"ב במילואים. וראה שיחת ש"פ בראשית הנ"ל), וזל' הרמב"ם: "יראן לי הדברים שאם הסכימו כל החכמים שבארץ ישראל למנות דינים ולסמן אותם, הר' אלו לאחרים". ובפרוש המשניות (סנהדרין פ"א מ"ג) מבאר, שגם לא תאמיר כן שאפשר לסמן גם הימים א' אפשר שומצאי ב"ד הגדול לעולם והקב"ה הבטיח שישבו שנאמר "ואשiba שופטיך כבראשונה ווועציך בתהלה".

(31) ראה גיטין סב, טע"א.

(32) ישע"י, א.כו. וראה בארוכה שיחת ש"פ שופטים תנש"א (התועדות תשנ"א ח"ד ע' 190 ואילך).

(33) שמואל-א, ב, י.

(34) רמב"ם הל' מלכים רפי"א.

ובהנוגע ל"אני מאמין בבייאת המשיח"⁹ – לשם מה הוא זוקק לצרה זו ("טראבל"), שימושו ביהדור; כתут טוב לו והוא נהנה ("גוד טיים")... ומה ש"שכינטא בגלותא"¹⁰ – הוא יאמר על-כך פרק תהילים.

וכידוע מה שמספר הרב¹¹ על שני אחיהם שנפגשו¹² ואחד אמר לשני שישנה חי' אשר כל תעוגה להיות מונחת בטינופת, ואcashר היא מונחת בטינופת עד לצוארה – דאגתה היחידה היא מדוע אינה מונחת בתוך הטינופת עד למעלה מהרראש ("ביז איבערץ' קאפא")...

סיפור זה מתאים גם לדברי הגמ'¹³ שח"י זו עשרה (ילית עתיר מחזירא"), ומובן הדבר בענינו; ואין הכוונה שמשלת עצמו שהוא עשיר, אלא ע"פ דברי הגמרא "ילת עתיר מחזירא" – הוא אמן עשיר¹⁴.

וכאשר מנסים להסביר לו זאת – איןנו מבין מואה; וכיודע מה שהרבי סיפר פעם¹⁵ על שאירוע במרתף בית בקרמנטשיזג¹⁶ [שההורה מהר:] שכאר נמצאים בחושך לא יודעים כלל שהוא חושך וחושבים שהוא אוור.

האם בשביל זה "נתואה הקב"ה להיות לו ית'

דירה בתחוםים?

ד. ובזה תובן טענתו של משה רבינו "במה תרום קרן ישראל": מכין שמן בני שראו לפ' כי תשא ה' לאחרי חטא העגל כי' ויתירה מזו, משה רבינו ראה

שהנק כל כך עשיר מודע הנהן מתקנת? (והמשיך): אלא אומר לך, ישנה חי' מסויימת שאני רוצה לקרויה בשם... (כלקמן בפנים השינה).

13) שבת קנה.

14) כ"ק אדמור"ר שליט"א האריך כאן בענין ה"בז"ק האמריקאי וכו' – חסר בהנחה.

15) ראה אג"ק כ"ק אדמור"ר מוהררי"ץ ח"א ע' תפ" – ובהע' הבהא העתקנו הסייע מרשם בשינויו סגנון קלים.

16) על א' החסידים הראשונים (ראה לקוש"ח ב' ע' 621 – בשם 'הלו מפאריטש) שבימי הקץ חכמים ירד למרות הבית בקרמנטשיזג ("קערעמעטושווערג בעילער") כדי להתקדר מערט. בירדו שמה הנה ברגע הראשון נחשכו עניינו מדראות, אמר לו אחד מחבריו שכן הוא לטבע שכasher יויצאים ממוקם א/or בהיר למקומות כוהה הנה ברגע הראשן נחשות העיניים מראות אלום א'ח' חזרים כבראשונה. השיבו החסיד: טעה אתה ידי' בטה טוענה עיירקי – החשך הוא חש לאו, אלא כשישובים בחשך מתרוגלים אליו נדמה שהוא אוור.

9) א' מהי'ג עיקרים.
10) זה ג' ד. ב. סו, טע"א. עה, סע"א. וראה מגילה לט. א. ספרי ס"ב מסעי.

11) סה"ש תש"ב ע' 21 – ובהע' הבא העתקנו הסיפור ממשם בשינויו סגנון קלים וברתograms לה'ק.

12) שאחד מהם ה' מהחסידי רבינו הזקן וה' עני והשני לא ה' חסידי וה' עשיר, וכאשר האח העני הזקן ביחסו נושא לאחוי עשרים לבקש עדרתו. ובקשו לשוחות אצל צלו כמה ימים. בימים אלו הראה לו

ודיתו המובה בחודשים – בחדוד זה הוא ישן, בחדוד שני אוכל, בחדוד שלישי מכבול אורחים ובחדוד רביעי ממתינים האגושים להתקבל אצלו. פלט האח החסיד הראשון נחשכו עניינו מדראות, אמר לו אחד מחבריו ואמר שאינו מבין כל א'ץ יהי' לאדם בבבתו פירור כהה, וסימן (החסיד) ואמר: טוב' (שם האח העשוי) אני זוקק ל-50- "קארבן" [= מטבע מוקומיות עתיקה] כדי להשיא את בתי, תן לי ואלך לדרכי. התחל האח העשיר להפיצר בו שיישאר עד פרק תהילים אצלו, ובquo; נדול הצליח לפועל זאת. בניתים התחיל עוד הפעם להתפאר בעשייתו הגדולה וביחד עם זה נפלטה אונחה מפיו. שאלו האח החסיד: מכין

את משה רבינו אי אפשר לرمות

תרגום חופשי לשון הקודש - בעריכת מערכת "ichi המלך"

א.עה"פ בתחלת פרשנתנו כי תשא את ראש בנו גו' אומרת הגם' במס' בא בתרא² שימוש טען להקב"ה: "רבונו של עולם - במה תרומ קין ישראל?" ענה לו הקב"ה: "בci תשא", ומפרש רשיי: "אם באת לשאת ראשם בהגבלה קח מוהם כופר לצדקה".

צריך להבין:

א) מהי כוונתו של משה ובניו - רעיית מהימנה³, אוהב ישראל⁴ - בטענה "במה תרומ קין ישראל"? הרי מסר נפשו עבור צאן מרעיתו, ועד כדי כך שאמר להקב"ה יואם אין מחני נא מספרק⁵, זהה ה' לא עבור הצדיקים אלא עבור אלו שחטאו בעגל⁶, ולמה שואל "במה תרומ קין ישראל"⁷?

ב) מה החידוש ("דער אויפטו") בעניין הצדקה דока, שכן ענה הקב"ה למשה "בci תשא"? ב. והביאור זהה, דאע"פ שהי' כבר הענין ד"סלחתן כדברך⁸ אבל חסר עדין הענין ד"תרום קין כו", וכדלקמן (ס"ד).

ובהקדים (בנוגע לזמןנו), דישנים הטוענים: הרי איננו נמצאים ברוסיה שבה לא מניהים להתפלל, אלא בברוקלין שבארצות הברית; ואמנם הוא מתפלל ולומד את שיעורי החת"ת, וכשmag' עת המגבית נוטן כפי נדבת ליבו, ומה הרעש - טוען הוא - אם לאחר מכן שותה מיע ("דו"סוס") וקורא עיתון כדי להיות מעודכן במאש שוקורה בושינגטון ובמדינות נוספות, ובכל הרי הוא יהודי טוב ("א פינייר איד") ולשם מה צריך "לקפוץ מעורו" ("שפְּרִיגְגָּעַן פֿוֹן די הויט")...

ובנוסף לזה, בשבת אחר-הצהרים הוא מוכרת לישון, ושםח ומכriz שישו בני מעי; מה נוגע לו - שזקנו היה מסורך והעניבה תהא מונחת במקומה...

וממשיך לטעון, שדי במה שעשה בהיותו ברוסיה - אשר שם לא ה' במה להתייפות ("צ'ו פוצען ז'") ולפעמים גם לא ה' מה לאכול - אבל כאשר נמצא באמריקה, בבעז האMRIקי ("דער אMRIקיקאנער בלאטען"), שטבע הבוז הוא להטביע את הנמצא בו, אז הבוז מטביע אותו יותר ויוטר ...

6) ראה גם פרש"י שלח יד, יח.

7) אויל הכוונה - דעתן משה רבינו צrisk להחפש בעצמו עצות במה להרים קרנים, וכפוי שרואים שמסדר נפשו עבורם, כמובן.

8) פרש"י פרשנתנו לג, יא. עקב ט, יח.

צילום נדר (מוקטן) מהગה כת' קאר"ש מה"מ על קטע משיחה זו (סה"ש ח"ב ע' 437) בו הוסיף תיבות "און האבען" הובא בתרגום ללשון הקודש במדור זה סוף סעיף ב') ובכחות הנפש - גיטש כתור אויף דעם כה הרצון בי' צו מסירת נפש¹⁴. וואס דעם רצון לה' פון א אידן שטייט בתקופ כל הזמנים, וואס דערפער האבן אידן אלעמאל געהאט קעם כה, צו ביישטינן דעם גלוות - וויל אפלו וווען דער רצון שלו בענני קדשה ותומ"ץ שטייט אמאל פארבארגן - אייז אויר דעמלט זיין רצון צו מקיים זיין רצון ה', כפס"ד הרמב"ם הידוע¹⁵.

הרוגע הראשון דהאגאולה, ועוד והוא העיקר -
תיק ומיד ממש.

לארכ שוואל שהיתה חביבה באותו הזמן .. ויחשבו כלו הם כרכין המוקפין חומרה ע"פ שם עתה חרביין⁹ - כי בשושן פורים מודגשת שוגם הלעו"ז (שושן) הוא עניין של פורים (דקודהה), היינו לא רק הבירור של קען, אלא גם של גקה"ט, ולא רק באופן שוחדים הרע, אלא שהרע עצמה נעשה טוב (ראה לק"ש חט"ז ע' 413).

ובזה גופא - ניתוקו בשנה מעוברת, שיש בה פורים קטן ושושן פורים קטן, אשר "זה הקטן גדול ה'ה", כמ"ש (עמוס ז, ב. וראה חולין ס, ב) מי' יקום יעקב, כי קטן ווא", שעי' הביטול (תשובה) בדרגת בית, געשית העלי' וגדלותו יתרה (ע"ד דליהות האחרונות ממעמד ומצב בלתי רצוי). ראה לק"ש חכ"ז ע' 250) בפורים ושושן פורים גודל. [וכמודגש בלשון "יקום" - המורה על אהפהaca בעיר שושן. ובסרטן בשמו ננקבע לדורות שושן (לגי' פורים) - ולא פורים דמוקפין וכי"ב, ע"ש עיר הבירה של לעו"ז, אחשורוש מלך פרס [אף שלדיניא ה"ז נוגע לכל עיירות מוקפות חומה ממנה יושב בן נון, ולא רק בעיר שושן. ובפרט ע"פ ברכי הרמב"ם (הל' מיליה פ"א ה"ה) "ולמה תלו הדבר بما יושע כדי לחלק כבוד

על"י שמחה פורצים כל הגדרים¹⁰, עד לעיקר - שמהרגע האחרון דהగאות נעשה

בఈיה), שכל הכוונה "אוור המן" היא אך ורק כדי להביא עלי' נעלית יותר, למלعلا מהעל' בקדושה מצ"ע. וענין זה נעשה ע"י השמחה (לבוטמי בפרומים, שמלגlim הפנימיות ב"אוור המן" (מלעתו הכי נעלית), עד שימושהઆ"פ להבחין בין "ברוך מרדכי" לע"ד מדובר לעיל שכל ה'ג' עניינים בפרשנותו (גם החטא והשבייה תח'ז) תוכנים חד הוא - הענין ד"י תשא את ראש ב"). ולחסן, שהביאו של "אוור" (באות בראשית), הוא למלعلا יותר מאשר של "ברוך" (הביב'ת של לבני פורים) - כמודגש בשמו ננקבע לדורות שושן פורים (ולא פורים דמוקפין וכי"ב, ע"ש עיר הבירה של לעו"ז, אחשורוש מלך פרס [אף שלדיניא ה"ז נוגע לכל עיירות מוקפות חומה ממנה יושב בן נון, ולא רק בעיר שושן. ובפרט ע"פ ברכי הרמב"ם (הל' מיליה פ"א ה"ה) "ולמה תלו הדבר بما יושע כדי לחלק כבוד

מדור הדבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רבייל פרומא ווונגו חיה מושקא בת מרים שיחי
וילדיהם דחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא. שיחי

ולזכות הנא לאה בת חי' דחל, עדינה בת חי' דחל, מרים בת חי' דחל, וצבי בן חי' דחל שיחי

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאוֹן ווונגו ר' ריזל פרומא בת חי' דחל שיחי